

[Ministeren for offentlige arbejder]

ske grundlag i orden. Jeg har ikke været rundt og »postkasse« eller »canvasse« i forvejen for at høre, om det kan lade sig gøre. Jeg er opmærksom på, at det er et svært punkt. Hr. Bilgrav-Nielsen sagde: har man egentlig tænkt på, hvad det medfører, tænker man ikke kun på sig selv i den etat, der kan komme med sådan et forslag? Jeg kan sige, selv om jeg har været syg under tilblivelsen af selve lovforslaget, at jeg er konkret viden- de om, at det ikke er noget, man er gået let- færdigt til. Selvfølgelig har man overvejet sagen, og selvfølgelig er man betænkelig. Selvfølgelig er der ingen, der kan lide det. Jeg kan ikke tænke mig en eneste medarbej- der i postvæsenet lige fra generaldirektøren, som kan lide at blive skulet til af medborge- re, som siger: nu har du igen forringet servi- cen, og det går ud over mig og min familie. Selvfølgelig kommer man ikke bare letsindigt med sådan et forslag for at slippe billigst fra det.

Lad mig gå til nogle af de enkelte punkter. Hr. Normann Andersen, hvis meget positive tale jeg siger tak for, var inde på det svære spørgsmål om landdistrikterne. Jeg kan på forhånd tilsige – bortset fra at vi kan drøfte det nærmere – at det bliver sådan, at både ministeren og postledelsen har mulighed for at undtage områder, og det er helt afgjort på forhånd hensigten, at egentlige landområder, hvor der f.eks. kan være i hundredvis af me- ter, ja kilometer, fra parcelkanten ude ved vejen og så op til beboelseshuset, ikke vil få pålæg om at opstille disse brevkasser. Der- ved vil vi komme uden om en af de meget store, rimelige indvendinger, der er kommet.

Hr. Normann Andersens idé om hensynta- gen til gangbesværede og invaliderede men- nesker er ny for mig. Jeg vil gerne få den undersøgt. Det bliver nok lidt svært at lade nogle på et posthus afgøre, om vedkommende, der henvender sig, nu er så gangbesværet. Så skal vi måske ind på at have noget med lægeattester. Jeg kan se en række faremo- menter ved det. På den anden side er det friskt tænkt. Jeg vil her sige, at mennesker, der har svært ved at komme ud af deres hu- se, og som vi må tage det allermest vidtgåen- de hensyn til, må jo ifølge sagens natur have visse ordninger alligevel for at kunne leve livet nogenlunde rimeligt. De må have men- nesker, der fører et tilsyn, enten det er hjem- mehjælperne, eller det er slægtninge eller na-

boer. De skal jo have varer bragt, og de skal have sørget for en hel mængde ting, som kræver, at man kan gå frem og tilbage og ind og ud. Det må da være let for de personer, der alligevel skal være til tjeneste en vis tid af dagen for de pågældende mennesker, at tage posten med på vejen. Jeg tror altså i virkeligheden ikke, at der skabes nye, svære problemer i den forbindelse, men det siger sig selv, at alle konstruktive ideer for at af- bøde virkningerne her vil blive modtaget med tak og undersøgt grundigt.

Her kommer vi så også ind på spørgsmålet om tyveri, som hr. Dohrmann gjorde meget ud af. Her gælder vel også det samme, at er en familie bortrejst i nogle uger på grund af ferie eller af andre årsager, må der også her være foretaget visse dispositioner. Der er vel nogen, der skal vande blomsterne. En eventuel tyveknægt vil også på anden måde kun- ne se, at her er ikke nogen hjemme. Der tæn- des aldrig lys om aftenen, eller gardinerne er trukket for – ferierne falder jo tit om somme- ren. Der er mange andre tegn på, at her kan man risikofrit bryde ind. Hverken fra de ca. 300.000 huse, hvor der allerede er denne ord- ning med egne brevkasser fremme ved skellet – det skal man ikke glemme – eller fra ud- landet, hvor denne ordning er almindeligt kendt, har vi erfaringer for, at tyveriantallet for de pågældende ejendomme er spor større, end det er for andre. Men også dette skal vi selvfølgelig gennemdrøfte i udvalget.

Dette svarer også på hr. Povl Brøndsteds spørgsmål om, hvordan det har virket i de 300.000 huse. Der er altså ikke nogen rap- porter fra nogen side om, at det har været skadeligt med hensyn til tyverier, men vi vil selvfølgelig være meget interesserede i at hø- re fra det kriminalpræventive råd. Jeg tror for øvrigt, at postvæsenets ledelse har været i lag netop med dette.

Må jeg om priserne sige, at de 70 mill. kr.s besparelse er jo i dagens priser. Hr. Bilgrav- Nielsen taler om 200 mill. kr. og 20 pct. ren- te deraf. Jeg går ud fra, at hr. Bilgrav-Niel- sen deler mit håb om, at renten skal gå ned til det halve. Så vil vi altså se, at besparelsen er det mindre. Samtidig går lønningerne op. De 70 mill. kr., der spares, er i dagens priser, og det vil altså om nogle få år være helt an- dre beløb. Derfor tror jeg ikke på denne idé.

Må jeg til fru Anne Grete Holmsgård sige, at når telesiden ikke er med, er det ganske